

ဝိုင်းဝိုင်းစုစု နှင်းနှင်းစုစု

၉၀-၁၀ နိယာမ

ကံကြမ္မာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းကို
သင် ထိန်းချုပ်နိုင်ချင်မှ ထိန်းချုပ်နိုင်လိမ့်မယ်။

ကျွန်တို့ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းကတော့ သင့်တုံ့ပြန်မှုအပေါ်
အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၈၉)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ မူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

နိုင်:နိုင်:စနေ

၉၀ - ၁၀ နိယာမ

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ မေလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ ပိုင်နိုင်အောင်
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၁၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၆၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

နိုင်:နိုင်:စနေ
 ၉၀ - ၁၀ နိယာမ / နိုင်:နိုင်:စနေ။ ရန်ကုန်။
 စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
 စာမျက်နှာ - ၁၆၈၊ ၁၃. ၉၇ စင်တီ x ၂၀. ၃၂ စင်တီ
 (၈၉) ၉၀ - ၁၀ နိယာမ

မာတိကာ

၁။	မတူတဲ့လူနဲ့ အတူနေရင် မတူတဲ့ဘဝကိုရမယ်	၇
၂။	လူကို အောင်မြင်အောင် ဘယ်လိုတွန်းအားပေးမလဲ	၁၀
၃။	ရက်နှစ်ရက်ရဲ့ ဒဿန	၁၄
၄။	၁ ရဲ့ တိုးကိန်းနဲ့ လျော့ကိန်း	၁၇
၅။	နှလုံးသားထဲက လောကကြီး	၁၉
၆။	ရွေးချယ်ခွင့် မရှိတဲ့လမ်း (သို့မဟုတ်) Amancio Ortega	၂၂
၇။	အနစ်မြုပ်မခံတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီး	၂၅
၈။	ခေါင်းငုံ့တာဟာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခု	၂၉
၉။	ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်ခြင်းက	၃၂
၁၀။	ကျရှုံးခြင်းရဲ့ အခြားတစ်ဘက်မှာ	၃၇
၁၁။	မလိုအပ်တဲ့ ဝန်ထုပ်တွေကို လွှတ်ချခဲ့ပါ	၄၀
၁၂။	သားချစ်အတွက် ပေးစာ	၄၃

မာတိကာ

၁၃။ သူရဲကောင်း	၄၉
၁၄။ ယုံကြည်ချက်မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိပါ	၅၂
၁၅။ ရှင်သန်ခြင်း လျှို့ဝှက်အမှတ်	၅၅
၁၆။ အနှောင့်အယှက်ကို အပြုံးဟစ်ပွင့်ပေးပါ	၅၈
၁၇။ တစ်သက်တာအတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်	၆၁
၁၈။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ခြေအိတ်တစ်စုံ	၆၅
၁၉။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ဘာဘီရုပ်	၆၉
၂၀။ ဖခင်ရဲ့ ဆုလာဘ်	၇၃
၂၁။ အမှိုက်ပုံထဲက ရွှေမင်းသမီး	၇၆
၂၂။ ဒေါသစိတ်ကို ဘယ်လိုထိန်းမလဲ	၇၉
၂၃။ မျက်ရည်ကို မလိုလားပါ	၈၄
၂၄။ ခံစားချက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီလား	၈၆

မာတိကာ

၂၅။	ကျရုံးတာကို မကြောက်နဲ့	၉၀
၂၆။	ထရပ်ခဲ့တဲ့ သမ္မတ	၉၂
၂၇။	ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်	၉၄
၂၈။	အချိန်မရွေး အသစ်က ပြန်စမယ်	၉၉
၂၉။	ရင်ဘတ်တံခါးကို ဖွင့်ပါ	၁၀၃
၃၀။	ကောင်းကွက်ကို အကြီးချဲ့ပါ	၁၀၆
၃၁။	ဘဝဆိုတဲ့ စာမျက်နှာ	၁၀၈
၃၂။	ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရ	၁၁၀
၃၃။	စိတ်နေသဘောထား	၁၁၃
၃၄။	ဘဝရဲ့ကြံ့ခိုင်အား	၁၁၅
၃၅။	မသန်စွမ်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကျန်းမာတဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံ	၁၁၇
၃၆။	အမှောင်လွန်ပြီး မိုးလင်းခဲ့သော်	၁၂၅

မာတိကာ

၃၇။	ဘဝအတွက် လိုအပ်တဲ့အားဆေး	၁၂၉
၃၈။	ဆင်းရဲဒုက္ခကို လှစ်ဟရဲခဲ့သူ	၁၃၅
၃၉။	စိတ်နေသဘောထား	၁၃၈
၄၀။	အိပ်မက်ကို ဘယ်တော့မှ လက်မလွှတ်ပါနဲ့	၁၄၀
၄၁။	အကိုက်ခံခဲ့ရတဲ့ ပန်းသီးတစ်လုံး	၁၄၃
၄၂။	စကားဆိုး ဘယ်လောက်တတ်လဲ	၁၄၆
၄၃။	အကြင်နာအင်အား	၁၅၀
၄၄။	အံ့တားအဆီးကို ခုန်ပျံ့ကျော်လွှားသူ	၁၅၄
၄၅။	၉၀-၁၀ နိယာမ	၁၅၇
၄၆။	ဖတ်ပါ တစ်သက်၊ တစ်သက် ဖတ်ပါ	၁၆၂

မတူတဲ့လူနဲ့ အတူနေရင် မတူတဲ့ ဘဝကို ရမယ်

မတူတဲ့လူနဲ့ အတူနေရင် မတူတဲ့ဘဝကို ရမှာပဲ။

တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာ ဘယ်သူနဲ့ သင် ပေါင်းသင်းနေတယ်ဆိုတာက အရမ်းကို အရေးပါပါတယ်။ အဲဒီ ဘယ်သူက သင်ကြီးပြင်းရာ လမ်းတစ်လျှောက်က သင့်အောင်မြင်မှု၊ ကျန်းမူတွေကို ဆုံးဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

အလုပ်ကြိုးစားသူနဲ့ နေရင် သင် မပျင်းတတ်တော့ဘူး။ အကောင်းမြင် တတ်သူ၊ အပြုသဘောဆောင်သူနဲ့နေရင် သင် မထိုင်းမိုင်း၊ အားမငယ်တတ်တော့ဘူး။ အသိပညာရှိသူနဲ့နေရင် သင် အသိပညာတိုးမယ်။ မြင့်မြတ်သူနဲ့နေရင် အထွတ် အထိပ်ကို သင်ရောက်မယ်။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ ဆန်းစစ်ချက်မှာ “လူဆိုတာ သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောတဲ့ စကားတွေကို နားလည်တဲ့ တစ်မျိုးတည်းသော သတ္တဝါဖြစ်တယ်။ အကောင်းဘက် သွယ်ဝိုက်တဲ့စကားတွေက လူတွေရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ စိတ်အခြေအနေကို အကောင်း ဘက် သက်ရောက်စေတယ်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေကို လှုံ့ဆော်ပေးတယ်။ လုပ်နိုင်စွမ်းကို မြှင့်တင်ပေးတယ်။ ရှေ့သို့တက်လှမ်းစေတယ်။ ကြီးပမ်းအားထုတ်စေ တယ်”

အပျက်သဘောဆောင်သူတွေနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေပါ။ နို့မဟုတ်ရင် သင့်စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေ အခိုးခံရလိမ့်မယ်။ သင့်စိတ်ဓာတ်တွေ ယိုယွင်းကုန်

လိမ့်မယ်၊ တိုးတက်ချင်စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းလိမ့်မယ်။

အပြုသဘောဆောင်သူတွေက နေမင်းကြီးနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် အလင်းရောင်ကို ဆောင်ပေးတယ်။ အပျက်သဘောဆောင်သူတွေက လမင်းနဲ့ တူတယ်။ လပြည့်၊ လကွယ် အလင်းပေးတာတောင် မတူဘူး။

စိတ်သဘောထားက အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ပေးတယ်။ ဘယ်လိုစိတ်သဘော ထားရှိရင် ဘယ်လို အနာဂတ်ကို ရစေပါတယ်။ အကျင့်စရိုက်က ကံကြမ္မာကို ဆုံးဖြတ်ပေးတယ်။ ဘယ်လို အကျင့်စရိုက်က ဘယ်လို ဘဝကို ရစေပါတယ်။

တချို့က ပြောတယ်။ လူ့ဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်း သုံးကြိမ်ရှိသတဲ့။ ကျောင်း နေချိန်မှာ ဆရာကောင်းနဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းခြင်းပဲ။ အလုပ်လုပ်ချိန် ဆရာသမား ကောင်းနဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းခြင်းပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုချိန် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ တွေ့တာလည်း ကံကောင်းခြင်းပဲ။ တစ်ခါတလေ သူတို့ရဲ့ အပြိုးတစ်ပွင့်၊ နွေးထွေးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သင့်ဘဝကို နေရောင်ခြည်နဲ့ လင်းလက်စေပါတယ်။

ဘဝမှာ ကံမကောင်းခြင်းဆိုတာက သင့်ဘေးမှာ အပြုသဘောဆောင်သူ၊ အကောင်းမြင်သူ ကင်းမဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ ဝေးဝေးလှမ်းမြင်နိုင်သူ မရှိလို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ဘဝက အမှောင်ထဲမှာ အရောင်ပျောက်နေတာဖြစ်တယ်။

စကားတစ်ခွန်းက ဒီလိုဆိုပါတယ်။

“သင် ဘယ်သူလဲ အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက သင် ဘယ်သူနဲ့ အတူနေနေသလဲ” ဆိုတာဖြစ်တယ်။

ကြက်မဝပ်လို့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ လင်းယုန်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကြက်ပါဆိုပြီး ပျံသန်းခြင်း အတတ်ကို လက်လွတ်ခဲ့တယ်။ အတောင်ဖြန့်ပြီး ကောင်းကင်ပြာပေါ် သူ ဘယ်လို ပျံသန်းဦးမလဲ။

သိုးကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မြေခွေးဟာ ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ် ပျောက်ပြီး သိုးကို ချစ်မိသွားခဲ့တယ်။ မြက်ခင်းပြင်မှာ သူ ဘယ်လို ဒုန်းစိုင်းပြီး သားကောင် ရှာတော့မလဲ။

အမှန်တော့ သင်ဟာ ထူးကဲသူပါ။ ဒါပေမဲ့ သင့်ဘေးက အဆိုးမြင်သူကြောင့် ရှေ့ကိုတက်လှမ်းချင်တဲ့ သင့်ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်တယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေ ညံ့ဖျင်းကုန်တယ်။

စာကောင်းတွေ ဖတ်တယ်၊ အသိပညာရှိသူဆီ ချဉ်းကပ်တယ်။ ဘာ လူ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး ကံနှစ်ခုဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝဆန်းကြယ်ပုံကို ဒီအရာနှစ်ခုနဲ့

သင် ယူနိုင်တယ်။ လက်ထဲဆောင်ထားနိုင်တယ်။

ဘဝရဲ့ လှပခြင်းဆိုတာ တစ်ပါးသူကို နှင်းဆီ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာလည်း နှင်းဆီရနံ့တွေ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ လူ့ဘဝဖြစ်တယ်။

ထက်မြက်သူနဲ့ နေချင်ရင် သင် ထက်မြက်ရလိမ့်မယ်။ ထူးကဲသူနဲ့ နေချင်ရင် သင် ထူးကဲရလိမ့်မယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ ကောင်းကွက်ကို အလွယ်တကူမြင်ပြီး ကိုယ့်အတွက် ခွန်အား အဖြစ်၊ သင်ယူစရာအဖြစ် ပြောင်းလဲမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သင်ဟာ ထက်မြက်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ဖြုပြီး ကိုယ့်အခွင့်အရေး အဖြစ် ပြောင်းလဲမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သင်ဟာ ထူးကဲသူဖြစ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ကိုယ့်အောင်မြင်မှုအတိုင်း ပြင်းပြမယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အကောင်းဆုံးကို သင်ယူပြီး အကောင်းဆုံးကိုယ် လုပ်မယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ အသိပညာကို ဆည်းပူးပြီး အောင်မြင်တဲ့ကိုယ် လုပ်မယ်။ မတူတဲ့လူနဲ့ အတူ နေရင် မတူတဲ့ဘဝကို ရပါတယ်။

လူကို အောင်မြင်အောင် ဘယ်လို တွန်းအားပေးမလဲ

လူကို အောင်မြင်တဲ့လမ်းဆီ ရောက်အောင် ဘယ်လို စေ့ဆော်မလဲ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပီတာဘားရိုးက တိရစ္ဆာန်တွေ ဖျော်ဖြေတတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးသူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဘဝ အချိန်တော်တော်များများကို ဆပ်ကပ်၊ ပဒေသာ ကပွဲတွေနဲ့ နယ်တကာလှည့်လည် ဖျော်ဖြေခဲ့တယ်။ ခွေးကလေးတွေ ဖျော်ဖြေဖို့ သူ လေ့ကျင့်ပေးတာကို ကျွန်တော် အရမ်း နှစ်သက်တယ်။ ခွေးကလေးတွေ လေ့ကျင့်မှု တိုးတက်လာတိုင်း ပီတာက သူတို့လေးတွေကို ဖွဖွလေးပုတ်ပြီး အသား တုံးတစ်တုံး ချီးမြှင့်တတ်တယ်။

ဒါက ဘာအသစ်အဆန်းမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ရာစုနှစ်တွေ မှာလည်း တိရစ္ဆာန်တွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ လေ့ကျင့်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနည်းကို အသုံးပြု ပြီး လူတွေရဲ့အပြုအမူ ပြောင်းလဲတိုးတက်အောင် ကျွန်တော်တို့ မလုပ်နိုင်ရသလဲ။ ခွေးကလေးတွေကို လေ့ကျင့်သလို ဘာဖြစ်လို့ ကြာပွတ်အစား အသားတုံးကို အသုံးမပြုသလဲ။ ဆူဆဲပြစ်တင်တာကို ဘာဖြစ်လို့ ချီးမွမ်းတာနဲ့ အစားမထိုးသလဲ။ အနည်းငယ်သော ပြောင်းလဲမှုပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော်တို့ ချီးမွမ်းခဲ့ရင် ဒီလို ချီးမွမ်းခြင်းဟာ သူတို့ကို ပိုတိုးတက်ဖို့ လှုံ့ဆော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

စိတ်ပညာရှင် ဂျက်စ်လဲ ရေးသားတဲ့ "I'm not Much, Baby-But I'm

All I Got" (ကျွန်တော်က အတော်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော် လုပ်တယ်) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဒီလို ရေးသားထားတယ်။

“ချီးမွမ်းခြင်းဟာ လူတွေအတွက် နွေးထွေးတဲ့ နေရောင်ခြည်နဲ့တူတယ်။ နေရောင်ကင်းမဲ့ရင် ပန်းပင်တွေ မကြီးထွား၊ မပွင့်လန်းနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှမြောစရာ ကောင်းတာက လူအများစုဟာ တခြားလူအပေါ် ပြစ်တင်ဝေဖန်မှုတွေသာ သွန်းလောင်းတတ်ကြတယ်။ ချီးမွမ်းတဲ့ နေခြည်နွေးနွေးကို ပက်ဖြန်းဖို့ တွန့်တိုတတ်ကြတယ်”

ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းကြည့်ရင် ချီးမွမ်းစကားတွေက ကျွန်တော့် အနာဂတ်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့တာကို တွေ့တယ်။ သင့်ဘဝမှာလည်း ချီးမွမ်းစကားတွေ ပြည့်ခဲ့သလား။ သမိုင်းဟာ ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ မှော်ပညာတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ပြည့်နှက်ခဲ့တယ်။

သာကေပြရရင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာက အီတလီ နေပယ်စ်မြို့မှာ (၁၀) နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ တောင့်တခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးဆရာက သူ့ကို အားပေးအားမြှောက် မပြုခဲ့တဲ့အပြင် “မင်း ဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း အသံမကောင်းဘူး။ မင်းအသံက ပြတင်းလိုက်ကာကို တိုက်တဲ့ လေနဲ့ တူနေတယ်” လို့ ဝေဖန်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးရဲ့မိခင်က အဲဒီလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဆင်းရဲသား လယ် သမားဖြစ်တဲ့ မိခင်က ကောင်လေးကို ပွေဖက်ပြီး သူ့အသံကောင်းကြောင်း အမြဲ ချီးမွမ်းစကားဆိုခဲ့တယ်။ ကောင်လေးဆိုနိုင်မှန်း၊ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ တိုးတက် နိုင်မှန်း မိခင်က သိတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေစုပြီး ကောင်လေးကို အဆိုသင်တန်းကျောင်း ပို့ခဲ့တယ်။ မိခင်ရဲ့အားပေးမှု၊ ချီးမွမ်းမှုအောက်မှာ ကောင်လေးဘဝ ပြောင်းလဲလာ ခဲ့ပြီး နာမည်ကြီး အော်ပရာ အဆိုတော်အဖြစ် အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကောင်လေးရဲ့ နာမည်က Enrico Caruso ပဲဖြစ်တယ်။

၁၉ ရာစုအစ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မှာ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ လူငယ်ဟာ စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အရာရာတိုင်းက အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ အကြွေးမဆပ်နိုင်လို့ သူ့ဖခင် ထောင်ကျသွား တယ်။ ဒါနဲ့ အတန်းပညာကို ၄ နှစ်ပြည့်အောင် သူ မသင်ခဲ့ရဘူး။ ဒါတင်မက ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် သူ ကြုံခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ ဂိုဒေါင်ပျက်တစ်ခုမှာ တံဆိပ်ကပ်တဲ့ အလုပ်ကို သူ ရခဲ့တယ်။ ညအချိန်မှာ အခြားဆင်းရဲသား ကောင်လေး

နှစ်ယောက်နဲ့အတူ အလင်းမရတဲ့ထပ်ခါးမှာ သူ အိပ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စာရေးနိုင်စွမ်းကို အယုံအကြည်မဲ့တဲ့သူဟာ သူ စာရေးနေတာကို လူတွေသိပြီး လျှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့မှာ စိုးလို့ ညသန်းခေါင် လူခြေတိတ်မှ တိတ်တိတ်လေး စာတိုက်ပုံးထဲ သွားထည့်တတ် တယ်။ စာတွေကို သူ ရေးမြဲရေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပုဒ်တလေမှ ဖော်ပြခံရတာ မရှိခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး နေ့ကောင်းရက်မြတ်တစ်ရက်မှာ သူ့စာမူ အဖော်ပြခံရတယ်။ စာမူခမရခဲ့ပေမယ့် အယ်ဒီတာဆီက ချီးမွမ်းစာတစ်စောင်ကို သူ ရခဲ့တယ်။ လူငယ် ဟာ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အသိအမှတ်ကြောင့် အတော်လေးဝမ်းသာခဲ့တယ်။ လမ်းမ ပေါ် ဦးတည်ရာမဲ့ သူ လျှောက်သွားခဲ့တယ်။ မျက်ရည်တွေ သူ့ပါးပြင်ပေါ် စီးကျ ခဲ့တယ်။

ချီးမွမ်းခြင်းနဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းက လူငယ်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်း လဲစေခဲ့တယ်။ အဲဒီအယ်ဒီတာသာ သူ့ကို အားမပေးခဲ့ရင် သူ့တစ်သက်ကို ဂိုဒေါင် ဖျက်ထဲမှာပဲ တံဆိပ်ကပ်ရင်း ကုန်ဆုံးရလိမ့်မယ်။ လူငယ်နာမည်ကို သင်ကြားဖူးပါ လိမ့်မယ်။ သူကတော့ အင်္ဂလန်က နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ Charles Dickens ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လန်ဒန်မှာနေတဲ့ နောက်လူငယ်တစ်ယောက်က ကုန်စုံဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်တယ်။ သူဟာ မနက် ၅ နာရီမှာ အိပ်ရာကထရပြီး ဆိုင်သန့်ရှင်းရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တစ်ယောက်လို တစ်နေ့ကို (၁၄) နာရီကြာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တကုပ်ကုပ်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကို သူ ငြီးငွေ့လာခဲ့တယ်။ နှစ်နှစ် နေပြီးနောက် ဒီလိုအလုပ်ကို သူ သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ မနက် စာတောင် မစားဘဲ (၁၅) မိုင်ခန့်ဝေးတဲ့ မိခင်အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရပ်ဆီ သူ ခြေကျင် ပြန်ခဲ့တယ်။ အိမ်စေအလုပ်လုပ်တဲ့ မိခင်ကို သူ ရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့တယ်။

ဘဝက သူ့ကို ဗျာများစေတဲ့အကြောင်း မိခင်ကို သူ ညည်းတွား ငိုကြွေး ခဲ့တယ်။ ဒီလိုအလုပ်မျိုး သူ သည်းမခံနိုင်ခဲ့လို့ သူ့ကိုပြန်ပို့ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်မယ့်အကြောင်း ကျိန်ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် အရင်က သူ့ဆရာဆီ သူ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အကြောင်းကို စာတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်တယ်။ ဆရာလည်း သူ့ဆီ စာတစ်စောင် ပြန်ရေးပို့တယ်။ စာထဲမှာ သူ့ကို ချီးကျူးထားတဲ့အပြင် ထက် မြက်တဲ့သူအတွက် ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့အလုပ် ရနိုင်ကြောင်း ရေးထားတယ်။ အဲဒီ နောက် ကျောင်းမှာ သူ့ကို ဆရာအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တယ်။

အဲဒီချီးကျူးစာက လူငယ်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်ရဲ့

mgyoe.com

စာပေသမိုင်းကိုလည်း အကျိုးသက်ရောက်စေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ လူငယ်ဟာ စာပေတွေ ရေးသားခဲ့တယ်။ သူရေးတဲ့ စာတွေက အရောင်းရဆုံးစာအုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သန်းကျော်သူဌေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလူငယ်ကို သင် သိကောင်းသိပါလိမ့်မယ်။ သူက H. G. Wells ပဲဖြစ်တယ်။

ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်တာကို ချီးမွမ်းတာနဲ့ အစားထိုးတာဟာ B.F.Skinner's ပညာရေးရဲ့ အခြေခံသဘောတရား ဖြစ်တယ်။ အဲဒီခေတ်က နာမည်ကြီးတဲ့ ဒီ စိတ်ပညာရှင်ဟာ တိရစ္ဆာန်နဲ့လူတွေကို လေ့လာစမ်းသပ်မှု အများအပြား လုပ်ခဲ့ တယ်။ စမ်းသပ်ချက်မှာ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှုနည်းပြီး ချီးမွမ်းမှုပိုများရင် လူတွေကို ခွန်အား တွေ ပိုမိုဖြည့်တင်းပေးနိုင်ပြီး ဂရုစိုက်မှုနည်းရင် အပြုအမူနဲ့ ခွန်အားတွေကို ချည့်နဲ့ လာစေနိုင်တာကို တွေ့ခဲ့တယ်။

Rocky Mount, North Carolina မှာနေတဲ့ John Ringelspaugh က ဒီနည်းနဲ့ သူ့ကလေးတွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ သာမန်အားဖြင့် မိဘတွေက ကလေးတွေအပေါ် အော်ဟစ် ဆူငေါက်ရတာကို နှစ်သက်ကြတယ်။ သာဓက အများမှာ ဒီလိုအော်ဟစ်ဆက်ဆံနည်းက ကလေးတွေရဲ့ အပြုအမူကို မပြောင်းလဲ မတိုးတက်စေတဲ့အပြင် ပိုဆိုးစေပါတယ်။ ကလေးတွေ ပိုဆိုးလာလေ မိဘတွေက ပိုဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ ဒီလိုနဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ ပြဿနာက တစ်ဝဲဝဲလည် ဖြစ်နေပါတော့ တယ်။

မူရင်းရေးသားသူ ... Dale Carnegie

ရက်နှစ်ရက်ရဲ့ ဒဿန

တစ်သက်မှာ ရက်နှစ်ရက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီရက်တွေက “ပထမဆုံးရက်” နဲ့ “နောက်ဆုံးရက်” ဖြစ်တယ်။

စတိပ်ဂျော့စ်ရဲ့ မိန်းမပိုးနည်းကနေ စပြောကြရအောင်။

စတိပ်ဂျော့စ်ဆိုတာ apple ကုမ္ပဏီကို စတည်ထောင်ခဲ့သူ၊ ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး ပါစင်နယ်ကွန်ပျူတာကို တီထွင်ခဲ့သူဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် အိုင်ဖုန်းရဲ့သူဌေး ဖြစ်တယ်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ ဂျော့စ်ဟာ သူ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ပန်းသီးကုမ္ပဏီကနေ မောင်းထုတ်ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူခံရတဲ့ ထိုးနှက်ချက်တွေကို သင် ခန့်မှန်း ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့စ် ကြာကြာလဲကျမနေဘူး။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ လဲကျနေရာက သူ ထရပ်နိုင်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းရဲ့ ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ သူဟောပြော တာကို လာနားထောင်တဲ့ “သူမ” ကို သူတွေ့ခဲ့တယ်။ ဟောပြောပွဲပြီးချိန် “သူမ” နဲ့ သူ စကားစမြည် သွားပြောတယ်။ ဖုန်းနံပါတ် တောင်းတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီညနေမှာ သူမကို ညစာဖိတ်ကျွေးဖို့ သူ စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့် အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ရှိတာကြောင့် သူ မဖိတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နေရာကနေ ခွာခါနီး ဂျော့စ်ဟာ မေးနေကျ မေးခွန်းအတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိတယ်။ ဒီမေးခွန်းက မနက် မှန်ကြည့်တိုင်း သူ မေးနေကျ မေးခွန်းဖြစ်တယ်။

“တကယ်လို့ ဒီနေ့ဟာ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့မှာ ငါ ဘာတွေလုပ်မလဲ”

ဂျော့စ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ့ အဲဒီလိုမေးပြီး အဖြေ ချက်ချင်း ထုတ်တယ်။ ဟောပြောခန်းထဲသွားပြီး သူမကို သူ သွားပြန်ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ညစာ အတူစားကြ တယ်။ အဲဒီ သူမ Laurene Powell က ဒီနေ့ မှာ သူ့ရဲ့ဇနီးမယား ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဂျော့စ်ရဲ့ အဆိုတချို့က ဒီလိုဆိုပါတယ်။

“ဘဝမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးကြီး ချရခါနီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေဆုံးတော့ မယ်လို့ ကျွန်တော် သတိပေးတတ်တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော် သုံးခဲ့ဖူးသမျှ နည်းတွေ ထဲက အရေးပါဆုံးနည်းပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရာတိုင်းလိုလို၊ ရှိသမျှမျှော်လင့် ချက်တွေ၊ နာမည်ကောင်းတွေ၊ အခက်အခဲတွေ ဒါမှမဟုတ် နှိုးနှိုင်းခြင်းရဲ့ကြောက်ရွံ့မှု စတာတွေက သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရချိန် ပျောက်ဆုံးကုန်တယ်။ တကယ်အရေးပါတဲ့ အရာတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေဆုံးတော့မယ်လို့ သတိပေးတာဟာ ကျွန်တော်သိ သလောက် ကျရှုံးမှု ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်ချိန် မကြောက်ရွံ့ဖို့ တားဆီးပေးတဲ့ အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်တယ်။ လူတွေဟာ မွေးတုန်းက ဘာမှ ပါမလာသလို သေတော့လည်း ဘာမှ ပါမသွားဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်စိတ်အတိုင်း မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး”

ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ဒီနေ့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့မှာ ကိုယ်ဘာလုပ်မလဲလို့ မေးကြည့်ပါ။

“ပထမဆုံးရက်” ဆိုတာ ကျောင်းဖွင့်တဲ့ ပထမရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောင်း၊ ဖတ်စာအုပ်၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား စတာတွေကို စိတ်ဝင်တစားရှိကြ တယ်။ ပထမဆုံးရက် အလုပ်စတင်တဲ့နေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူချင်ကြတယ်။

ပထမဆုံး ချိန်းတွေ့တဲ့ရက်မှာ တွေ့ဆုံချိန် တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ကိုပောင် ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးထားတယ်။

ပထမဆုံး ရာထူးတိုးတဲ့ရက်မှာ တာဝန်ကျေကျေ ထမ်းဆောင်ဖို့ ရည်မှန်း ချက်ရှိကြတယ်။

ပထမဆုံးရက်တိုင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ အင်အားအရှိဆုံး၊ အသွက်လက်ဆုံး၊ အတက်ကြွဆုံးရက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

mgys.com

တစ်သက်မှာ နှစ်ရက်တည်းနဲ့ အရာရာကို နေ့တိုင်း ပိုင်ဆိုင်စေပါတယ်။
 ပထမဆုံးရက်အတိုင်း ခွန်အားသစ်တွေ ပြည့်ဖြိုးမယ်၊ တက်ကြွမယ်။ နောက်ဆုံးရက်
 အတိုင်း ကြောက်ရွံ့မှုကင်းမယ်၊ အတွယ်တာကင်းမယ်။ “ပထမဆုံးရက်” ကို အသုံး
 ပြုပြီး စိတ်သစ်၊ ခွန်အားသစ်တွေနဲ့ အရာတိုင်းကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်
 ခဲ့ရင် အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်ဆီ မုချရောက်ပါတယ်။ “နောက်ဆုံးရက်” ကို အသုံးပြု
 ပြီး နောက်ခြေတစ်လှမ်းအတွက် ခံစားချက်ကို ရွေးမယ်ဆိုရင် ရှေ့ကို ပိုလှမ်းမယ့်
 အားအင်တွေကို ရပါတယ်။

တစ်သက်မှာ ရက်နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ရက်နဲ့ အရာရာတိုင်းကို
 သင် နေ့တိုင်း ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။

၁ ရဲ့ တိုးကိန်းနဲ့ လျော့ကိန်း

တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ ရိုးရှင်းတဲ့ ကိန်းဂဏန်းကစားနည်းကို ဟောပြောသွားတယ်။

အဲဒီကစားနည်းက ၁×၁ ဖြစ်တယ်။

၁×၁ ကို ၁၀ ကြိမ်မြောက်ရင် အဖြေဘယ်လောက်ရသလဲ။ ရှင်းပါတယ်... အဖြေက ၁ ပဲဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ၁.၁×၁.၁ ကို ၁၀ ကြိမ်မြောက်ရင် အဖြေ ဘယ်လောက်ရသလဲ။ အဖြေက ၁×၁ လောက် မလွယ်တော့ဘူး။ ကျောင်းသားတချို့က ၁၀ လို့ ဖြေကြတယ်။ တချို့က ၈ လို့ ဖြေကြတယ်။ တကယ့် အဖြေမှန်က ၂.၅၉ ဖြစ်တယ်။

၀.၉ ကို ၁၀ ကြိမ် မြှောက်ကြည့်ပါ။ အဖြေ ဘယ်လောက်ရသလဲ။

တချို့က ၀.၈ လို့ဖြေတယ်။ တချို့က ၀.၇ လို့ဖြေတယ်။ ကိုယ်တိုင် ချတွက်ကြည့်ပါ။ ဒါမှအဖြေကို သင် မှတ်မိလိမ့်မယ်။ တကယ့်အဖြေမှန်က ၀.၃၅ ဖြစ်တယ်။

တကယ်လို့ နေ့တိုင်း နည်းနည်းလေးစီ ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ပြုပြင်မယ်၊ အခြေအနေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် (၁၀ ကြိမ်မြောက်) မှာ အဲဒီကြိုးစားမှုက ($၁.၁ \times ၁.၁ \times \dots = ၂.၅၉ \dots$ ဖြစ်သွားမယ်) တိုးသွားမယ်။

တကယ်လို့ နေ့တိုင်း နည်းနည်းပျင်းမယ်၊ နည်းနည်း အချောင်ခိုမယ်၊

mgyoe.com

ဇွဲလုံ့လကို လျော့မယ်ဆိုရင် ရလဒ်က (၁၀ ကြိမ်မြောက်) မှာ (၀.၉ x ၀.၉ x .... = ၀.၃၅) ယုတ်လျော့သွားမှာ ဖြစ်တယ်။

လူတချို့က သူတို့ဘဝထဲ “ဇွဲလုံ့လ”၊ “အကောင်းမြင်ခြင်း”၊ “တည့်မတ်ခြင်း”၊ “အရှုံးမပေးခြင်း” စတဲ့ ကိန်းတွေကို ပေါင်းထည့်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ဆီ အရောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ နည်းနည်းချင်း ဆတိုးပြီး ကြိုးစားတယ်။ ဒီလိုလူတွေရဲ့ ရလဒ်ဟာ ကြာလေ တိုးပွားလေဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတချို့က ပျင်းရိခြင်း၊ နောက်ဆုတ်ခြင်း၊ အကောင်းမမြင်ခြင်း စတဲ့ ကိန်းတွေကို သူတို့ဘဝထဲ ထည့်နှုတ်သွားတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်မရှိဘဲ နေရာမှတင် တဝဲဝဲလည်ရင်း သူတို့တန်ဖိုးကို လျော့ချကြတယ်။

“ဒူးမထောက်ရင် ပန်းရနံ့ကို ဘယ်ခံစားနိုင်မလဲ” တဲ့။ ဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ဦးက ဆိုပါတယ်။ “ပန်းရဲ့ရနံ့ကိုပါ ရိုက်နိုင်ဖို့ မြေကြီးပေါ် ဒူးထောက်ချရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချမှ ပန်းပွင့်နဲ့ နီးကပ်နိုင်ပါတယ်”

လူတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝကို ပိုင်ချင်ရင် တကယ် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်မှရတယ်။ အကောင်းမြင်စိတ်တွေနဲ့ လဲမှ ရတယ်။

၁ x ၁ က ဘယ်နှစ်ကြိမ် မြောက်မြောက် ရလဒ်က မပြောင်းလဲဘူး။ ၁.၁ x ၁.၁ လို့ နေ့တိုင်း ၀.၁ လေးပဲ ပြုပြင်မယ်၊ သင်ယူမယ်၊ ကြိုးစားသွားမယ် ဆိုရင် ရလဒ်က တိုးပွားသွားမယ်။

၀.၉ x ၀.၉ လို့ နေ့တိုင်း ၀.၁ လေးပဲ အချောင်ခိုမယ်၊ ပျင်းရိမယ်၊ ကြိုးစားမှုကို လျော့ချမယ်ဆိုရင် ဆုံးရှုံးမှုတွေက မသိမသာ များလာပြီး နောက်ဆုံးမှာ တိုးတက်ချင်စိတ်ပါ ပျောက်သွားနိုင်တယ်။

၂.၅၉ က ၀.၃၅ နဲ့ ၉ ဆ နီးနီးဖြစ်တယ်။ ၁၀ ရက်အတွင်းမှာ ဒီလောက် ပြောင်းလဲရင် နှစ်နဲ့ချီကြာရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်မလဲ။

၁.၁ x ၁.၁ လို့ နေ့တိုင်း နည်းနည်းလေးစီ သင်ယူပြုပြင်ပြီး ကြိုးစားသွားရင် အောင်မြင်မှုဆီ သင် မလွဲမသွေ အရောက်လှမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နလုံးသားထဲက လောကကြီး

လောကကြီးမှာ သင် မြင်တွေ့ခဲ့တာတွေတိုင်းက အမှန်တရား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တချို့က သင့်ထင်မြင်ချက်တွေသာ ဖြစ်တယ်။

ဥပမာအနေနဲ့ ပြောရရင် တစ်နေ့မှာ လမ်းကြားထဲကနေ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က သင့်ကို တိုက်မိမတတ်ဖြစ်ခဲ့လို့ သင် လန့်ဖျပ်သွားတယ် ဆိုပါစို့။ အဲဒီအချိန်မှာ သင့်အတွေးက “ဒီခွေးစုတ်... ငါ့ကို ကိုက်မိတော့မယ်” ဆိုပြီး ဒီနေ့ကံမကောင်းဘူးလို့ သင် ထင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သင့်စိတ်ခံစားချက်ကလည်း ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သင်သာ “တော်သေးတယ်... ရုတ်တရက်ထွက်လာတာက ကားတစ်စီးမဟုတ်ဘဲ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်နေလို့” လို့ တွေးမိခဲ့ရင် သင့်ကိုယ်သင် ဒီနေ့ ကံမကောင်းဘူးလို့ ထင်တော့မှာ မဟုတ်ဘဲ ဒီနေ့ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ထင်မိလိမ့်မယ်။

တူညီတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာ မတူညီတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ခံစားကြည့်တော့ မတူတဲ့ အဖြေကိုရတယ်။ အကြောင်းက ကိစ္စတစ်ခုအပေါ် ကြည့်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ပေါ် မူတည်နေလို့ဖြစ်တယ်။

ဆေးရုံတစ်ခုရဲ့ လူနာဆောင်မှာ လူနှစ်ယောက် မတော်တဆ ကားတိုက်မှုနဲ့ ရောက်နေတယ်။ လူနာတစ်ယောက်က စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းနေပြီး တစ်ယောက်က ပြုံးရွှင် တည်ငြိမ်နေတယ်။ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသူက “ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ ကြုံရတာ

mgyoe.com

သိပ်ကံဆိုးတာပဲ“ လို့ မကြာခဏ ညည်းတွားတယ်။ ကျန်တစ်ယောက်က “ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေသေးတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်” လို့ ရေရွတ်တယ်။

လောကကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှအရာတိုင်းက ဘက်မလိုက်ဘူး စပ်ကြားမှာပဲ နေတယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော်တို့ ထင်မြင်ယူဆချက်ပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။

တစ်ခါက မိတ်ဆွေလင်မယားအိမ် ကျွန်တော် အလည်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကလေးတွေက ဖဲကစားချင်ကြောင်း မိဘတွေကို ပြောတယ်။ မိခင်က ဘာဖြစ်လို့ ဖဲကစားချင်တာလဲလို့ မေးတော့ ကလေးတွေက လောင်းချင်လို့ပါလို့ ဖြေတယ်။ မိခင်ရဲ့မျက်နှာ ညိုမည်းသွားတာကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။ လောင်းကစားဆိုတာ ကလေးတွေအတွက် မကောင်းဘူးဆိုတာကို သူ သိလို့ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တအောင့်နေတော့ သူ့စိတ်က (၁၈၀) ဒီဂရီ ပြောင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ “ဒီအကြံမဆိုးဘူး...မင်းတို့ ကိန်းဂဏန်းသင်္ချာတွေကို ပိုနားလည်စေတာပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

ထင်မြင်ချက်ပြောင်းတာနဲ့ ခံစားချက်ပါ လိုက်ပြောင်းသွားတယ်။

တခြားလူရဲ့ အပြုအမူတချို့၊ စကားတချို့က ကိုယ့်ကိုထိခိုက်စေတယ်ဆိုတဲ့ အစွဲလေးတစ်ခု လူတိုင်းမှာ ရှိကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ပြောတဲ့စကား၊ သူတို့လုပ်တဲ့အပြုအမူက ကိုယ့်အတွက် ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ်၊ ကိုယ့်ကို ပျော်စေတယ်၊ ဝမ်းနည်းစေတယ်... စတာတွေက ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်ပေါ် လိုက်ပြီး ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်တယ်။

တစ်ခါက အဘွားအိုတစ်ဦးဟာ အိမ်ကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြန်လာတယ်။ အကြောင်းစုံကို သမီး မေးတော့ အဘွားအိုက ဒေါသတကြီး “ကားပေါ်က လူတွေက ဒီလောက်အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ အမေ့ကို ထိုင်ခုံ ဖယ်မပေးကြဘူး” လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီမှာ သမီးက ရယ်ပြီး “တကယ်လို့ သမီးသာဆိုရင်လည်း အမေ့ကို နေရာဖယ်ပေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမေကြည့်ရတာ အရမ်းနုနေသေးလို့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ အဘွားအိုက ချက်ချင်း မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းမှန်ရှေ့မှာ တိတ်တခိုးရပ်ပြီး ပြုံးရယ်နေတာကို သမီး တွေ့လိုက်တယ်။

ပျော်ရွှင်တာနဲ့ နာကျင်တာရဲ့ ခြားနားချက်က မတူတဲ့ကိစ္စရပ်နှစ်ခုကြောင့် မဟုတ်ဘူး မတူတဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက် နှစ်ခုကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ် အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ပြောမယ့်အစား ဒီ

လောကကြီးက ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ အသက်ရှင်တယ်လို့ ပြောကြည့်ပါ။

ပျော်ရွှင်တာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလား၊ အကောင်းလား၊ အဆိုးလား။ ဒါတွေဟာ သင်ကြိုတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲ၊ ပြဿနာအပေါ်ကြည့်တဲ့ သင့်ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့ပဲ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ထိုင်ဝမ်က ဆရာဝန်စာရေးဆရာ *He Quan Feng* ရေးသားတဲ့ *Stop, Think and Turn* စာအုပ်ထဲက စာတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ပါတယ်။

ရွေးချယ်ခွင့် မရှိတဲ့လမ်း (သို့မဟုတ်) Amancio Ortega

တစ်ခါက Branco နဲ့ Ortega ဆိုတဲ့ စပိန်လူမျိုးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က ရွယ်တူတွေဖြစ်တဲ့အပြင် အိမ်နီးချင်းတွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ Branco ရဲ့ ဖခင်က ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရမ်းချမ်းသာတယ်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း၊ ကားကြီးကားကောင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ Ortega ရဲ့ဖခင်က သံလမ်းလုပ်သား လမ်းဘေးဈေးသည်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲတယ်။ တဲအိမ်ငယ်လေးထဲမှာ နေပြီး ဘယ်သွားသွား ခြေထောက်ကိုပဲ အားကိုးရတယ်။

ငယ်ငယ်လေးတည်းက Branco ရဲ့ဖခင်က Branco ကို “သား...သားကြီး လာရင် လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်။ သား ရှေ့နေဖြစ်ချင်ရင် ဖေဖေရဲ့ နာမည်ကြီး ရှေ့နေနဲ့ သားကို ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သင် ခိုင်းမယ်။ သား ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ရင် ဖေဖေရဲ့ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်နဲ့ သားကို ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သင်ခိုင်းမယ်။ သား မင်းသားဖြစ်ချင်ရင် အကောင်းဆုံး အနုပညာကျောင်းမှာ ဖေဖေထားပေးမယ်။ အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာဆီ အပ်ပေးပြီး သားကို အမြဲတမ်း ခေါင်းဆောင်မင်းသားနေရာမှာ နေစေမယ်။ သား သိထားရမှာက သားဖေဖေဟာ အငယ်စားကုန်သည် မဟုတ်ဘူး။ အကြီးစား ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ။ သားသာစိတ်ပါရင် ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေအားလုံး သားကို ဖေဖေ လွှဲပေးမယ်” လို့ အမြဲပြောတယ်။

Ortega ရဲ့ ဖခင်ကတော့ Ortega ကို “သား... ဖေဖေတို့မှာ ငွေကြေးဥစ္စာ မပြည့်စုံဘူး။ ဒါကြောင့် သားကို ဖေဖေ များများစားစား မထောက်ပံ့နိုင်ဘူး။ လမ်းဘေးမှာ ဈေးခင်းတာကလွဲလို့ သားကို ဖေဖေ တခြားအရာတွေ သင်မပေး နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဖေဖေနဲ့ လမ်းဘေးမှာ ဈေးခင်းတာကလွဲလို့ တခြားအရာတွေ လုပ်ဖို့၊ သင်ဖို့ သား မစဉ်းစားပါနဲ့” လို့ အမြဲပြောတယ်။

ဖခင်ရဲ့ စကားကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေချာမှတ်ထားလိုက်တယ်။

Branco က စစချင်းမှာ ရှေ့နေလုပ်ဖို့ သင်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက်သိပ်မကြာ ခင်မှာပဲ ရှေ့နေအလုပ်က ပျင်းဖို့ကောင်းတယ် သူနဲ့ မသင့်တော်ဘူး။ တခြားသင်ယူ စရာလည်း ရှိသေးတယ်လို့ သူ တွေးတယ်။ အဲဒီနောက် ဆေးပညာကို သူ သင်ယူ ပြန်တယ်။ ဆရာဝန်အလုပ်က စိတ်ရှည်သည်းခံဖို့ လိုတယ်လို့ သူ သိတဲ့အချိန် ဆရာဝန်အလုပ်ကလည်း သူနဲ့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ မင်းသားလုပ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ ထင်ပြီး မင်းသားလုပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မင်းသားလုပ်ရတာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး မင်းသားအလုပ်က သူ ထွက်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက် ဖခင်ဆီကနေ ကုန်သည်ပညာတွေ သင်ယူခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စီးပွားပျက်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ Branco ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ဘာမှလည်း ဆုပ်ကိုင်မမိခဲ့ပါဘူး။

Ortega က ဖခင်နဲ့အတူ ရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ ဈေးရောင်းလိုက်ပြီးနောက် ဈေးရောင်းဖို့ကို သူ ငိုယို ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ နေပူမိုးရွာမရွှောင် ဈေးရောင်းရသလို ဈေးဝယ်သူတွေရဲ့ အနှိမ်ကိုလည်း ခံရလို့ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးရောင်းတာကလွဲလို့ သူမှာ တခြား ဘာသင်ယူစရာမှ မရှိဘူး။ ဈေးရောင်းဖို့ ဖခင်ခေါ် ရာနောက်ကိုပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ သူ လိုက်ခဲ့ရတယ်။ မကြာခဏဆိုသလို ဈေးရောင်းဖို့ သူ လက် လျော့ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ ဖခင်နောက်ကိုပဲ သူ လိုက်ခဲ့ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဒီဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်က လွတ်ချင်ရင် ဈေးရောင်း တဲ့အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိကို ဈေးရောင်းရင်းနဲ့ သူ နားလည် လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သူ ထူထောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်း (၃၀) လွန်ပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင် အထည်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို သူ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါမှာ Ortega ဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း (၆၈) နိုင်ငံမှာ သူ့အထည် ကုမ္ပဏီပေါင်း (၃၆၉၁) ကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ဒုတိယအဝတ်အထည်

လက်လီဖြန့်ချိသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ၂၀၁၀ နှစ် ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံးစာရင်းမှာ နံပါတ်ကိုး နေရာယူထားတဲ့ Amancio Ortega ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အမွေ ၂၅ ဘီလီယံဒေါ်လာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

လူတွေမှာ ရွေးချယ်မှုများတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရွေးချယ်မှုများ ရင် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွားတတ်ပြီး ကြံကြံခံတဲ့ခွန်အားပါ ယုတ်လျော့သွားတတ် တယ်။ ရွေးချယ်မှုမရှိတဲ့ လူတွေကမှ အောင်မြင်ဖို့ ပိုလွယ်ကူခဲ့ပါတယ်။

အနစ်မြုပ်မခံတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီး

သူ့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက မိဘတွေ ကွာရှင်းခဲ့ကြတယ်။ တခြားကလေးတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်ဒဏ်ကို သူ မကြာခဏ ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ အနိုင်ကျင့်ဒဏ်တွေကို မခံနိုင်တဲ့အဆုံး လက်ဝှေ့ပညာကို သူ စွဲလမ်းခဲ့တယ်။ မခံချင်စိတ်က သူ့ကို လက်ဝှေ့ဘုရင် မိုဟာမက်အလီလို လက်ဝှေ့သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့တယ်။ အထက်တန်းပြီးတာနဲ့ လက်ဝှေ့လောကထဲ သူ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့တယ်။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ၅ နှစ်အတွင်းမှာ ပြိုင်ဘက်တွေကို (၁၇) ကြိမ်တိတိ သူ အလဲထိုးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၇၁ ခုနှစ်က ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ပြိုင်ဘက်ရဲ့ ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် သူ့ဦးနှောက် အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာ လက်ဝှေ့လောကကို ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ သူ ကျောခိုင်းခဲ့ရတယ်။

ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိတဲ့သူဟာ နယူးယောက်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ လက်တည့်စမ်းကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတစ်ခုကို သူ တက်ရောက်ခဲ့တယ်။ နေ့ခင်းဘက်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ညဘက်မှာ သရုပ်ဆောင်အတတ်ကို သူ လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ (၇) နှစ်ခန့် ကြာတဲ့နောက် ၁၉၇၉ ခုနှစ် သူ အသက် (၂၇) နှစ် အရွယ်မှာ ရတောင့်ရဲခဲတဲ့ အခွင့်အရေးကို သူ ရလိုက်တယ်။ ဒါရိုက်တာ စတီဗင်စပီးလ်ဘတ်ခ် ရိုက်ကူးတဲ့ “၁၉၄၁” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားမှာ အရံအဖြစ် သူ ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် ဟော်လီဝုဒ်တံခါးမကြီးဆီ

mgyoe.com

တစ်လှမ်းချင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်ပြီး သူ ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ စန်းပွင့်လာတဲ့သူဟာ "Rumble Fish" ဇာတ်ကားမှာ ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ထူးကဲတဲ့ သူ့သရုပ်ဆောင်ချက်က လူတွေရဲ့အသိအမှတ်ပြုတာကို ရလိုက်တယ်။ သူ့ညှို့ယူ ဆွဲဆောင်ချက်က လူတွေရဲ့ ရင်ထဲ ရောက်ရှိသွားပြီး "အမေရိကန်ရဲ့ ညှို့ဓာတ်အပြင်းဆုံး၊ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး မင်းသား" အဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတယ်။

အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့သူဟာ အောင်မြင်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ အနေအထိုင် စည်းကမ်းပျက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကံကြမ္မာနတ်ဆိုးကြီးက သူ့အတွက် တံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ သူ ခေါင်းဆောင်ရိုက်ကူးတဲ့ "Year of the Dragon" ဇာတ်ကားက နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ တရုတ်မာဖီးယားဂိုဏ်းတွေကို အမေရိကန်ရဲတပ်ဖွဲ့တွေ တိုက်ခိုက်တဲ့ကားဖြစ်တယ်။ အဲဒီကား ရုံတင်တာနဲ့ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်တာကို ခံခဲ့ရလို့ လက်မှတ်အရောင်း ကျခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ယိမ်းယိုင်နေတဲ့လမ်းပေါ် ရောက်နေတဲ့ သူ့ကို အလူးအလဲ ခံစေခဲ့တယ်။ စိတ်ဆတ်စိတ်မြန်တဲ့သူဟာ လက်ဝှေ့လောကထဲ နောက်ထပ် တစ်ဖန် ပြန်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လက်ဝှေ့ လောကရဲ့ လေးနှစ်သက်တမ်းကာလကို စွန့်စွန့်စားစား ဖြတ် ကျော်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူ ပေးဆပ်လိုက်ရတာလည်း မနည်းခဲ့ဘူး။ သူဟာ အရက် နဲ့ ဆေးလိပ်တွေမှာ မွေ့လျော့တဲ့အပြင် ပြိုင်ဘက်တွေရဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်တဲ့ ထိုး နှက်ချက်တွေကြောင့် နဂိုရုပ်ချောခန့်ညားတဲ့ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပုံပျက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအပြင် ပိုဆိုးတာက မအောင်မြင်တဲ့ ပလပ်စတစ်ဆာဂျူရီ ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ပါးစပ်နှုတ်ခမ်းတွေ ရှူတွပြီး အသားအရေနုပျိုဖို့ ထိုးသွင်းခဲ့တဲ့ Hyaluronic acid ကြောင့် သူ့နဖူးကြောတွေလည်း သေခဲ့ရတယ်။ နဂိုခန့်ညား ချောမောတဲ့ ဟော်လီဝုဒ်မင်းသားတစ်ဦးရဲ့ ရုပ်သွင်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ် မနေခဲ့တော့ဘူး။ ဦးနှောက်တွေလည်း စာနာစိတ်မရှိတဲ့ ထိုးနှက်ချက်တွေကြောင့် ထိခိုက်ပျက်စီးမှု ရှိခဲ့တယ်။ အကူအညီမဲ့တဲ့ အနေအထားမှာ ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်ထဲ သူ နောက်တစ်ဖန် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပြန်တယ်။ မိုက်ရူးရဲဆန်တဲ့စိတ်ကို သူ မထိန်းချုပ် နိုင်ခဲ့တာကြောင့် ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှာ မိသားစုအကြမ်းဖမ်းမှုနဲ့ သူ ထောင်ကျသွားခဲ့တယ်။ ကြာရှည်မတည်တဲ့ဘဲ ပြောင်းလဲပျက်စီးလွယ်တဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့် သူ နာကျင်ဝမ်း နည်းခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့အထိ သူ့ခံစားချက်ကို သူ မထိန်းချုပ်

နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရင်းနှီးဆုံး ခွေးကလေး Loki ရဲ့ သူ့အပေါ်ကြည့်တဲ့ သနားစဖွယ်အကြည့်က “နင်သေရင် ငါ့ကို ဘယ်သူဂရုစိုက်မှာလဲ” ဆိုနေသယောင် ရှိတာမို့ ရှက်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ အဆုံးစီရင်တဲ့အတွေးကို သူ ဖျောက်ခဲ့တယ်။ (၁၈) နှစ်လုံးလုံး သူ့အနားရှိခဲ့တဲ့ ခွေးငယ်လေးတစ်ကောင်ကို သူ စွန့်ပစ်မထားရက် ခဲ့ဘူး။ လဲကျရာက ပြန်ထဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရုပ်ရှင်လောကထဲ တတိယအကြိမ် မြောက် သူ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ရုပ်ရှင်လောကထဲ သူ တစ်ဖန် ပြန်ဝင်ရောက်ချိန် ခုန့်ညားတဲ့သူ့ရုပ်သွင် တွေ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်ခဲ့သလို တစ်ဖွတ်ထိုး မိုက်ရွှေးရဲဆန်တဲ့ သူ့စိတ်ကို လည်း ချောမွတ်အောင် အချိန်က တဖြည်းဖြည်း တိုက်စားနေခဲ့တယ်။ ရှု့တွဲတဲ့ မျက်နှာ၊ ဖြူဖွေးတဲ့ဆံပင်တွေနဲ့ ပါးစပ်မှာ မလွတ်တမ်း ကိုက်ခဲထားတဲ့ ဆေးလိပ်၊ လက်သင့်ခံနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်၊ စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ဦး အဖြစ် ပိတ်ကားပေါ်မှာ “မျက်နှာသစ်” အနေနဲ့ သူ့ကို လူတွေ တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ "Sin City" ဇာတ်ကားမှာ မျက်နှာထားတင်းမာပြီး စိတ်သဘောကောင်းတဲ့ လူသန်မှာ "Marv" အဖြစ် သူ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ချစ်သူအတွက် အသက်ကို မမူဘဲ ကလဲစားချေတဲ့ သူ့သရုပ်ဆောင်ချက်မှာ ပရိသတ်ရဲ့ အသိအမှတ်ပြု၊ ဂရု စိုက်တာကို တစ်ဖန်ပြန်ရခဲ့တယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ ရုံတင်ပြသခဲ့တဲ့ "The Wrestler" ဇာတ်ကားက သူ့ကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စဖို့ အခွင့်အရေးကောင်းတွေ ပေးခဲ့တယ်။ တကယ့်လက်တွေ့ ဘဝက သူ့အဖြစ်နဲ့ ဇာတ်ကားထဲက Randy ရဲ့ အဖြစ်က တူနေပါတယ်။ ကိုယ့် ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်ပြန်သရုပ်ဆောင်နေတယ်လို့ သူ ထင်ခဲ့တယ်။ မတူတာတစ်ခုက ဇာတ်ကားထဲက Randy က ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ လဲကျနေခဲ့ပြီး တကယ့်လက်တွေ့ဘဝ ထဲက Mickey က အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ထရပ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အောင်နိုင်မှုကို ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်။ "The Wrestler" ဇာတ်ကားက ဗင်းနစ်ဖလင် ပွဲတော်မှာ ရွှေခြင်္သေ့ဆု (Golden Lion) ရခဲ့တဲ့အပြင် သူ့ကိုလည်း အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင် မင်းသားဆုအဖြစ် လျာထားခံခဲ့ရတယ်။

ချစ်ဖူးမှ အချစ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သိသလို မူးဖူးမှ အရက်ရဲ့ ပြင်းအားကို သိသလိုမျိုး Mickey Rourke လို့ ခေါ်သူတစ်ဦးက "Rumble Fish" ဇာတ်ကားထဲ ကလို ရုပ်ချောခန့်ညားတဲ့လူ မဟုတ်ခဲ့တော့ဘူး။ ကြိုးဝိုင်းထဲက မိုက်မိုက်ရွှေးရွှေ အော်ဟစ်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ခဲ့တော့ဘူး။ ဘဝရဲ့ အနိမ့်အမြင့်ကို

mgyoe.com

အနှစ်(၃၀) ကြာ ခံစားဖြတ်သန်းခဲ့သူ အသက် (၅၈) နှစ်ရှိတဲ့ သူဟာ အရာရာကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့တော့တယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ တောက်ပခြင်းတွေကို မျက်စိတစ်မှိတ် ရှေ့က အခိုးအငွေ့တွေအဖြစ် သူ သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံက သဘော်ပြတိုက်တစ်ခုမှာ သဘော်တစ်စီး ပြသထား တယ်။ အဲဒီသဘောဟာ တစ်ချိန်က ရေခဲတောင်ကို အကြိမ် (၁၃၈) ခါ ဝင်တိုက် ဖူးတယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေကို အကြိမ် (၁၁၆) ခါ ဝင်တိုက်ဖူးတယ်။ လေပြင်း မုန်တိုင်းကြောင့် ရွက်တိုင် (၂၇) ခါ ကျိုးဖူးတယ်။ (၁၃) ကြိမ် မီးလောင်ခံခဲ့ရဖူးပေမယ့် ရေအောက် နစ်မြုပ်မသွားခဲ့ဘူး။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ရှေ့တိုးပြီး ရွက်လွင့်ခဲ့တယ်။ လေမုန်တိုင်းတွေကို အရှုံးမပေးခဲ့ဘူး။ အနစ်မြုပ်မခံခဲ့ဘူး။

ဒါဟာ သဘော်တစ်စီးရဲ့ ဝိညာဉ်ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ အားရကျေနပ်မှုဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ လူတစ်ဦးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်တယ်။

သရုပ်ဆောင် Mickey Rourke က ကျွန်တော်တို့အတွက် ဇာတ်ကောင် တစ်ခု၊ အင်အားတစ်စုနဲ့ စိတ်ဓာတ်ဝိညာဉ်ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။

ခေါင်းငုံ့တာဟာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခု

အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ ဖခင်လို့ တင်စားခံရတဲ့ ဘင်ဂျမင်ဖရန်ကလင်ဟာ နုငယ်စဉ်တုန်းက အသက်ကြီးသူတစ်ဦးဆီ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့တယ်။

နုပျိုသန်မာတဲ့ ဖရန်ကလင်ဟာ ရင်ကိုစွင့် ခေါင်းကို မော့ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တံခါးဘောင်နဲ့ နဖူးကို တိုက်မိတယ်။ သူ့ကို ကြိုဆိုနေတဲ့ သက်ကြီးသူက ဒီအဖြစ်ကို မြင်တော့ တဟားဟားရယ်ပြီး “အရမ်းနာသွားလား။ ဒါဟာ ဒီနေ့ ငါ့ဆီ မင်းလာလည်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ပဲ။ လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်နေ သူတစ်ဦးဟာ အချိန်မရွေး ခေါင်းငုံ့တတ်ရမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဂရိပညာရှင် ဆိုကရေးတီးကို လူတစ်ဦးက ဒီလို မေးခဲ့တယ်။

“လောကကြီးမှာ မင်းက ပညာအရှိဆုံး ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းကို မေးမယ်၊ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးရဲ့အမြင့်က ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးပေ” ဆိုကရေးတီးက မဆိုင်းမတွဖြေတယ်။

“သုံးပေ၊ ငါတို့လူတွေတောင် ငါးပေအမြင့် ရှိကြတယ်။ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးက သုံးပေပဲ ရှိတယ်ဆိုရင် ငါတို့က ကောင်းကင်ကို ဖောက်ထွက်သွားကြမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သုံးပေထက်မြင့်တဲ့ လူတွေက ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးအမြင့်ထက် မြင့်ခဲ့လို့ ခေါင်းငုံ့ဖို့ နားလည်တတ်ရမယ်” လို့ ဆိုကရေးတီးက

mgyoe.com

ပြောခဲ့တယ်။

သူတို့ပြောတဲ့ “ခေါင်းငုံ့တတ်ရမယ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ဖို့နားလည်ရမယ်” ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ သင့်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အရည်အချင်းရှိပါစေ၊ ရာထူးအာဏာ ပြည့်စုံပါစေ ကျယ်ပြောတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ သင်ဟာ အမှုန်လေးတစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ သေးငယ်တဲ့ အမှုန်လေးပဲဖြစ်တယ်။

ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို မြင့်မြင့်ထားလေ လူ့ဘဝဇာတ်ခုံမှာ အသံနိမ့်နိမ့် သီဆိုရလေ၊ ဘဝအခြေအနေကို ချိုးနှိမ်ရလေ ဖြစ်တယ်။ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချပြီး သူ တစ်ပါးကို အလေးပေးရမှာဖြစ်တယ်။

သက်ကြီးသူ စကားထဲကနေ နက်နဲတဲ့ ဆင်ခြင် သုံးသပ်ချက်တစ်ခုကို ဖရန်ကလင် ရလိုက်ပြီး အဲဒီအချက်ကို သူ့ဘဝရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တစ်ခုအဖြစ် မှတ် သားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ လူ့ဘဝမှာလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်တယ်။

မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးသူတွေဟာ တစ်ပါးသူရဲ့ ကောင်းကွက်ကို မမြင် တတ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ မာန်မာန ဒေါသကြီးသူတွေဟာ လောကအလှအပကို မမြင်တတ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး မမောက်မာ၊ မဝံ့ကြွားတတ်သူတွေကမှ သွန်သင်ဆုံးမတာတွေကို ခံယူတတ်မယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မုဒိတာ ပွားမယ်၊ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မယ်။ သူတစ်ပါးကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်တတ်ပြီး အခက်အခဲ၊ ပြဿနာတွေကို ခေါင်းအေးအေး ရင်ဆိုင်တတ်မှာဖြစ်တယ်။

အခက်အခဲတွေကြားက ရုန်းထွက်လာချိန် စိတ်ပါလက်ပါ ခေါင်းတစ်ကြိမ် ငုံ့တတ်ဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြောင်း သင် သိလာလိမ့်မယ်။ ခေါင်းငုံ့တာဟာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်တယ်၊ အင်အားတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ခေါင်းငုံ့တယ်ဆိုတာ သိမ်ငယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သတ္တိနည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကြည်လင်စိတ်ထားရဲ့ ဖြေရှင်းနည်းတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။

လူ့ဘဝကို တောင်တက်ခရီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တဲ့အခါ တချို့က တောင်ခြေက စတက်ဖို့ ပြင်နေကြတယ်။ တချို့က တောင်ခါးပန်းရောက်နေ ကြပြီ။ တချို့က တောင်ထိပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် တက်ရောက်နေကြပြီ။ ဒါ ပေမဲ့ တောင်ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာပဲ သင် ရောက်နေရောက်နေ ကိုယ့်ကို တောင်ရဲ့ အနိမ့်ဆုံးနေရာမှာပဲ ထားရမယ်။ အမြင့်ဆုံးနေရာဆိုခဲ့ရင်တောင် ခေါင်းငုံ့တတ် ရမယ်။ ရှည်လျားတဲ့ လူ့ဘဝလမ်းခရီးမှာ ခေါင်းကိုတိုက်မိနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးတွေ

သင် ကြုံတွေ့လာနိုင်မှာမို့ ဖြစ်တယ်။

ခေါင်းငုံ့တတ်တာဟာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ခေါင်းလေး
နည်းနည်း ငုံ့လိုက်တာနဲ့ သင့်ဘဝခရီးလမ်း ပိုအရောင်စုံကောင်း စုံလာပါလိမ့်
မယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်ခြင်းက

အထီးကျန်တာကို အရင်သည်းခံပါ ပြီးမှ ချန်ပီယံ လုပ်ပါ။

အကျင့်စရိုက်က ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသတဲ့။ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူ၊ စိတ်ဓာတ်မာသူဖြစ်တယ်။ လူတချို့က ကျွန်မကို “အထီးကျန် ချန်ပီယံ” လို့ တင်စားကြတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်အိပ်မက်က ပန်းချီဆရာတစ်ဦးပါ။ သုံးနှစ်အရွယ်ထဲက ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မိဘတွေ အလုပ်သွားကြတော့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို သူတို့ စိတ်မချဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မကို အိမ်ထဲမှာ တစ်နေကုန် သော့ခတ်သွားကြတယ်။ ကျွန်မလည်း အိမ်ထဲမှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ တစ်နေကုန် ပန်းချီဆွဲခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ အကျင့် ကျွန်မမှာ ပါခဲ့တယ်။ ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းများများစားစား မရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းများရင် အပျော်အပါးများမယ်။ အသွားအလာများမယ်။ ကျွန်မအကျင့်နဲ့ သိပ်မကိုက်သလို ကျွန်မရဲ့ ဘီလိယက်ကျင့်ချိန်ကိုလည်း ထိခိုက်စေတယ်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ကျွန်မ စာအုပ်ဖတ်တယ်၊ ဟာသကား ကြည့်တယ်၊ မုန့်စားတယ်၊ တစ်ခါတလေ မေမေနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်တယ်။ စိတ်ဖိအားများတဲ့အချိန်

mgyoe.com

Yoga ကျင့်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး ပေါ့ပါးတဲ့ သံစဉ် တွေနဲ့ စိတ်ဖိအားကို လျော့တယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မရဲ့အားလပ်ချိန်မှာ ကျွန်မအနှစ် သက်ဆုံး အနားယူခြင်းတွေပါပဲ။

အခုချိန်မှာ ပြန်တွေးကြည့်ရင် အေးအေးဆေးဆေးသမားတွေက ဘိလိ ယက် ကစားသမားဖြစ်ဖို့ အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ ဘိလိယက်ထိုးရင် အာရုံ စူးစိုက်မှုရှိရတယ်။ တွေးတောရတယ်။ စိတ်ရှည်ရတယ်။ တည်ငြိမ်ရတယ်။ ဒါတွေ အားလုံး ကျွန်မမှာ ရှိတယ်။ ဒီကနေ့ခေတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးနေနိုင်တဲ့သူ ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် အထီးကျန်တာကို အရင်သည်းခံပါ။ ပြီးမှ ဆရာတစ်ဆူလုပ်ပါ။ ကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်နေသဘောထားက အောင်မြင်ဖို့အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါ တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်ခြင်းက
သူတစ်ပါးကို အောင်နိုင်ခြင်းထက် အရေးကြီးတယ်။

သိပ်မကြာခင်တုန်းက အမေရိကားမှာ ကျွန်မ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု သွားယှဉ်ပြိုင် ခဲ့တယ်။ အမေရိကန်လက်ရွေးစင် Allison Fisher နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ပွဲကို ကျွန်မ တစ်သက် မမေ့ခဲ့ဘူး။

ကမ္ဘာ့နံပါတ်တစ်ဆိုတဲ့ ဒီလက်ရွေးစင်နဲ့ အရင်က ကျွန်မ နှစ်ကြိမ်ယှဉ်ပြိုင် ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်လှည့်နိုင် တစ်လှည့်ရှုံးခဲ့တဲ့ရလဒ်က ဒီတစ်ခေါက် သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်မကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိစေခဲ့တယ်။ ပြိုင်ပွဲပြိုင်နေတုန်း နှစ်ယောက်စလုံး (၈) မှတ်ညီနေချိန်ထိ ကျွန်မဘက်က အသာရနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခွင့်အရေး ကို ကျွန်မ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဖမ်းချုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး အမေရိကန်မှာ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ ပွဲဖြစ်လို့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေက သူတို့ရဲ့လက်ရွေးစင်ကိုပဲ အနိုင်ရစေချင်ခဲ့ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ နောက်ဆုံးတစ်ချက် ထိုးခါနီးမှာ အစီအစဉ်များက ပရိသတ် တွေကို ပြိုင်ပွဲကနေ ထွက်ခွာနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာတယ်။ အဲဒီမှာ ကွင်းပတ် လည်က ပရိသတ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ နေရာက ခွာကြတယ်။ ဒီလိုရှုပ်ထွေးတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက ကျွန်မရဲ့အာရုံကို လာနောက်တယ်။ နောက်ဆုံး အသာစီး အနိုင် ရမယ့်ပွဲမှာ ကျွန်မ ရှုံးသွားခဲ့တယ်။

ပွဲပြီးတော့ ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းနည်းမိတယ်။ ကမ္ဘာ့အဆင့်တစ် လက်ရွေးစင်နဲ့ နောက်ဆုံးယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်မရဲ့ မှားယွင်းချက်ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ မနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ခွင့်မလွတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီညမှာ ကျွန်မ လုံးဝ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ ဖေဖေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး “ဒီကစားပွဲကို ကျွန်မ တစ်သက်မှတ်ထားမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အိပ်လို့မရခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ထပ်လောင်းတွေးနေမိတယ်။ အဲဒီပုံပြင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်တဲ့ နွဲတောထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ လမ်းပျောက်နေခဲ့သည့်တိုင် ထက်မြက်တဲ့ကောင်မလေးက မထိတ်လန့် မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘူး။ သူ ထားခဲ့တဲ့ ခြေရာအတိုင်း နဂိုနေရာဆီ ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပြီး လမ်းသစ်ကိုရှာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အဆုံးမရှိတဲ့ နွဲတောထဲကနေ သူရအောင် ထွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီပုံပြင်က ကျွန်မကို ထပ်တစ်ဖန် ထိုးဆွနေခဲ့တယ်။ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု ရှုံးသွားပေမယ့် အဲဒီပြိုင်ပွဲထဲကနေ အမှားအယွင်းနဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ရှာနိုင်ခဲ့ရင် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စနိုင်တဲ့ အင်အားကို ရစေပါတယ်။

လူ့ဘဝမှာ အရာရာက အမြဲတမ်း အဆင်ပြေနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းမှာ ခြေရာလေးတွေချန်ပြီး လမ်းပျောက်တဲ့အခါ စမှတ်ကို ရှာနိုင်ရင် ရပါပြီ။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်နဲ့ ကြုံပြီးနောက် လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်ခြင်းက သူတစ်ပါးကို အောင်နိုင်ခြင်းထက် ပိုအရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရတယ်။

အပင်ပန်းခံတာ ထိပ်ဆုံးရောက်ဖို့

ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေက ကျွန်မကို “Xiao-Ting Pan” ဒီနေ့လို အောင်မြင်လာမှာကို မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးသားပါ” လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေက တခြားလူတွေနဲ့စာရင် နှိုင်းပြလို့ မရမှန်း သူတို့ သိထားလို့ဖြစ်တယ်။

ကျွန်မ အသက် (၁၅) နှစ်မှာ ဖေဖေရဲ့ ကစားရုံမှာ ဘောလုံးကျင့်နေခဲ့ပြီ။ အဲဒီကစားရုံမှာ ကျွန်မ လေးနှစ်ကြာခဲ့တယ်။ ကစားရုံရဲ့ဘေး အိမ်လေးတစ်လုံးထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခူတင်တစ်လုံးနဲ့ အဝတ်ဗီရိုတစ်ခုက ကျွန်မရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ လေးနှစ်အတွင်းမှာ ဖေဖေက ကျွန်မကို ဘောလုံးကျင့်ချိန်တစ်နေ့ (၈) နာရီက (၁၂) နာရီထိ ရှိရမယ်။ တစ်ပတ်မှာ နေ့တစ်ဝက်ပဲ အားလပ်ချိန်

mgyoe.com

ရှိရမယ်လို့ သံမဏိစည်းကမ်းချထားတယ်။ ကျွန်မ ဖျားလို့ မနက်ဆေးခန်းသွားရင် ညနေကစားရုံသွားပြီး အဲဒီတစ်နေ့စာကို ပြန်ကျင့်ရတယ်။

အရင်က ကျွန်မတို့ အရမ်းကျပ်တည်းတယ်။ ကျွန်မ ပြိုင်ပွဲရှိတိုင်း ဖေဖေ အမြဲလိုက်တယ်။ ပီကင်းမြို့အထိ ကျွန်မတို့ ရထားစီးသွားရတယ်။ ပီကင်းရောက်တော့ ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ ဈေးအပေါ်ဆုံး မြေအောက်ထပ်မှာ ကျွန်မတို့သားအဖ အခန်းငှား အိပ်ကြတယ်။ မြေအောက်ထပ်က စွတ်စိုမှောင်မည်းနေတော့ တံခါးဖွင့်တာနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အနံ့တွေရတယ်။ ပထမအကြိမ် ကျွန်မ ဗိုလ်စွဲတော့ ဆုကြေး (၄၀၀၀ ယွမ်) ရတယ်။ ဒီငွေလေးနဲ့ ကြာကြာရပ်တည်နိုင်အောင် ဘဲကင်တစ်ခြမ်းလေးပဲ ဝယ်ပြီး ကျွန်မတို့ ဂုဏ်ပြုနိုင်ခဲ့တယ်။ မွေးကြိုင်တဲ့ ဘဲကင်တစ်ခြမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ငိုမိတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ပါခဲ့တယ်။

ကျွန်မ အသက် (၁၅) နှစ် ဘောလုံးစကျင့်ချိန် ဖေဖေ စကားတစ်ခွန်းပြော ခဲ့တယ်။ “အကောင်းဆုံးဖြစ်ချင်ရင် သူတစ်ပါးထက် ပိုပေးဆပ်ရမယ်၊ ပိုစွန့်လွှတ် ရမယ်”တဲ့။ အရင်တုန်းက ဖေဖေဟာ နိုင်ငံကိုယ်စားပြု ဘောလုံးသမား၊ ဘတ်စကက် ဘော ခိုင်လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ စားဖိုမှူးလုပ်တယ်။ အကောင်းဆုံး စားဖိုမှူးအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ရတယ်။ မလုပ်ချင် မလုပ်နဲ့ လုပ်ပြီဆိုရင် ပိရမစ်ထိပ် က လူဖြစ်အောင်လုပ်လို့ ကျွန်မကို ဖေဖေက သူ့လိုဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တခြားသူ (၃) နာရီကျင့်တဲ့ ဘောလုံးကို ကျွန်မ ပိုကျင့်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါမှ သူတစ်ပါးကို ကျော်လွန်နိုင်မယ်။

ဒီလို အပြင်ပန်းမခံနိုင်ရင် ဒီလမ်းကို ခပ်စောစောစွန့်ပြီး တခြားလမ်းကို ရွေးချယ်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းကို ရွေးပြီဆိုမှတော့ လူတိုင်းက အောင်မြင်ချင်တာ ချည်းပဲ။ အပင်ပန်းခံတာက အောင်မြင်ဖို့အတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်ဖြစ်တယ်။ အပင်ပန်းဒဏ်ကို ခံနိုင်တဲ့လူတွေက ချိုမြိန်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်း အသီးအပွင့်ကို စားရမှာ ဧကန်မလွဲပါဘူး။

- ◆ အမည်
Xiao-Ting Pan
- ◆ တခြားအမည်
Nine ball champion
- ◆ မွေးသက္ကရာဇ်
၁၉၈၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၅ ရက်

◆ ကိုယ်စားပြုနိုင်ငံ
တရုတ်

◆ အရပ်
160 cm

◆ Xiao-Ting Pan ရရှိခဲ့တဲ့ ဆုများ

၁၉၉၈ ခုနှစ် European Cup အမျိုးသမီး ပထမဆု၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် အာရှ
Number one cup အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွဲ ပထမ ဆု၊ ဂျပန် Osaka
၃၅ ကြိမ်မြောက် အမျိုးသမီးပထမဆု၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီး
9 ball ပြိုင်ပွဲ တတိယဆု၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဂျပန် (9 ball Champion-ship)
အမျိုးသမီး ပထမဆု။

ကျရုံးခြင်းရဲ့ အခြားတစ်ဘက်မှာ

အမေရိကား အတ္တလန္တာပြည်နယ်မှာ ပန်မဘာတန်ဆိုတဲ့ ဆေးစပ်သမား တစ်ဦး ရှိတယ်။ သူဟာ လူကိုတက်ကြွစေတဲ့ ဆေးတစ်မျိုး တီထွင်နိုင်ဖို့ စမ်းသပ် နေခဲ့တယ်။ ယူကလစ်ပင်ကို အသုံးပြုပြီး နှစ်အတော်ကြာ သူ ကြိုးစားပမ်းစား စမ်းသပ်ခဲ့ပေမယ့် ဆေးစွမ်းက ထင်သလောက် အရာမရောက်ခဲ့ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ခေါင်းကိုက်နေတဲ့ လူနာတစ်ယောက် သူ့ဆီ ဆေးတောင်းဖို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပန်မဘာတန်က သူဖော်ထားတဲ့ ဆေးကိုယူပေးဖို့ အကူကောင် လေးကို ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကောင်လေးက ဆေးထဲကို ရေထည့်ရမယ့်အစား မှားပြီး ဆော်ဒါရေတွေ ထည့်လိုက်မိတယ်။ ဒါကို လူနာသောက်ပြီးမှ သိလိုက်ကြ တယ်။ ဆေးမှားပေးမိတာကြောင့် လူတိုင်း ထိတ်လန့်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆေးမှားသောက်မိတဲ့လူနာဟာ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အပြင် ထူးထူး ဆန်းဆန်း သူ့ရဲ့ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာလည်း တော်တော်သက်သာသွားတာကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။

အဖြစ်အပျက်ပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ပန်မဘာတန် အကြံ တစ်မျိုး ရလိုက်တယ်။ သူက ဦးနှောက်ဆေးတွေကို ဆော်ဒါရေနဲ့ ရောပြီး စမ်းသပ်မှု တစ်ခု လုပ်လိုက်တယ်။ စမ်းသပ်ချက်မှာ အဲဒီအရည်တွေဟာ မွှေးပြီး သောက်ချင် စဖွယ်ဖြစ်သလို စိတ်တက်ကြွစေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်တယ်။ အဆင့်အဆင့် စမ်း

mgyoe.com

သပ်မှုတွေ ပြုလုပ်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးမှာ ကိုကာကိုလာဆိုတဲ့ အချိုရည်ကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဆေးကနေ အချိုရည်ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ကိုကာကိုလာဟာ နောက်ဆုံးမှာ ကမ္ဘာအနှံ့ပြန့်ခဲ့တယ်။

“ငါတို့ရဲ့ခွန်အားနဲ့ အချိန်တော်တော်များများကို ငါတို့ ဖြုန်းတီးလိုက်ကြပြီ။ အကြိမ်နှစ်သောင်း စမ်းသပ်တာတောင် အလင်းပေးဝါယာ (Incandescent wire) လုပ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ငါတို့ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး” လို့ အက်ဒီဆင်ရဲ့အကူတစ်ယောက်က အက်ဒီဆင်ကို ပြောပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အလင်းပေးဝါယာ မလုပ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်း အမျိုးအစားနှစ်သောင်းကို ငါတို့ သိလိုက်ရတာပါ”

ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ အက်ဒီဆင်ဟာ Tungsten Wireနဲ့ လျှပ်စစ်မီးကို တီထွင်နိုင်ခဲ့ပြီး လူ့သမိုင်းကို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်။

“ကျွန်းခြင်းဆိုတာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့လှေကားထစ်” ဖြစ်တယ်။ ကျွန်းတာ မရှိရင်၊ အခက်အခဲနဲ့ ရင်မဆိုင်ဖူးရင် ကြီးမြတ်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်း ဆိုတာလည်း မရှိနိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော့်လုပ်သက်က အနှစ် (၃၀) ရှိနေပြီဗျာ။ ခင်ဗျား ရာထူးတိုးပေးလိုက်တဲ့ လူတိုင်းထက် ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံရှိတယ်” လို့ ရာထူးအတိုးမခံရသူ တစ်ဦးက ညည်းတွားတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်သက် နှစ် (၃၀) ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ အတွေ့အကြုံ တစ်နှစ်ပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ့်အမှားထဲကနေ ခင်ဗျား ဘာသင်ခန်းစာမှ မရခဲ့ဘူး။ ပထမဆုံးတစ်နှစ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားကိုပဲ ခင်ဗျား ထပ်တလဲလဲ ပြန်လုပ်နေတယ်” လို့ စစ်သူကြီးက ပြောပါတယ်။

မှားယွင်းခြင်းနဲ့ ကျွန်းခြင်းဆိုတာ အောင်မြင်ခြင်းဆီကိုသွားတဲ့ လှေကား ထစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်မှုတိုင်းမှာ ကျွန်းခြင်းရှိတယ်။ ကျွန်းခြင်းတိုင်းက အောင်မြင်ခြင်းဆီ တက်လှမ်းတဲ့ လှေကားထစ်ဖြစ်တယ်။

ထက်မြက်သူ၊ အောင်မြင်သူတွေ အောင်မြင်ရတာက သူတို့မှာ အောင်မြင်ခြင်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်းခြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရသည့်တိုင် သူတို့ မညည်းတွား၊ လက်မလျှော့ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။

အောင်မြင်ခြင်းနဲ့ ကျွန်းခြင်းကြားမှာ မဖြတ်နိုင်တဲ့စည်းတွေ ခြားမထား ဘူး။ အောင်မြင်ခြင်းက ကျွန်းခြင်းရဲ့ အစွန်းမှာရှိတယ်။ ကျွန်းခြင်းက အောင်မြင်ခြင်းရဲ့

မိုးသောက်နေဖြစ်တယ်။ ကျန်းကြိမ်များလေ အောင်မြင်ခြင်းနဲ့ နီးကပ်လေဖြစ်တယ်။
အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ ကျန်းခြင်းပြီးမှ ရောက်လာတတ်သူဖြစ်တယ်။

ကျန်းခြင်းဆိုတာ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုထဲက တစ်ခုပါ။ ကျန်းခြင်းရှိမှ
တိုးတက်လိုစိတ်ရှိမယ်၊ ကြိုးစားလိုစိတ်ရှိမယ်၊ အသစ်အသစ် ဖန်ဆင်းလိုစိတ်ရှိ
မယ်။ ကျန်းခြင်းထဲမှာ လဲကျမသွားမချင်း အောင်မြင်ခြင်းပန်းတိုင်က အလှမ်းမဝေး
ပါဘူး။

မူရင်းရေးသားသူ ... Hu Bao Lin

မလိုအပ်တဲ့ ဝန်ထုပ်တွေကို လွှတ်ချခဲ့ပါ

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးဟာ အံ့ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ထမ်းပိုးပြီး မိုင်ပေါင်းများစွာကနေ ဆရာတော်တစ်ပါးဆီ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ဆီ ရောက်တာနဲ့ သူက “ဆရာတော်... တပည့်တော် အထီးကျန်လွန်းနေပါတယ်။ နာကျင်ကြေကွဲနေပါတယ်။ နှစ်ရှည် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကြောင့် တပည့်တော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါတယ်။ ဖိနပ်လည်း ပေါက်ပြဲခဲ့ပါပြီ။ ခြေထောက် နှစ်ဖက်မှာလည်း ဆူးဒဏ်ရာတွေ ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ လက်တွေလည်း သွေးတစ်မိမ့်မိမ့်နဲ့ ထိရှုခဲ့ပါပြီ။ နှစ်အတော်ကြာ ဟစ်အော်ခဲ့ရတဲ့ လည်ချောင်းလည်း ကွဲအက်နေ ခဲ့ပါပြီ... ဘာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ရင်ထဲက နေရောင်ခြည်ကို တပည့်တော် မတွေ့ရ သေးတာလဲ ဘုရား” လို့ လျှောက်တင်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဆရာတော်က “ဒကာတော် အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေထည့်ထား တာလဲ” လို့ မေးတယ်။

လူငယ်က “အိတ်ထဲကပစ္စည်းတွေဟာ တပည့်တော်အတွက် အင်မတန် အရေးပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါဘုရား။ ထည့်ထားတာတွေက လဲကျတိုင်း တပည့်တော် နာကျင်ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ ထိခိုက်တိုင်း ငိုကြွေးခဲ့ရတာတွေ၊ အထီးကျန်တိုင်း စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရတာတွေ... အဲဒါတွေနဲ့ ဆရာတော်ဆီ တပည့်တော် အရောက်လာခဲ့တာပါ ဘုရား” လို့ လျှောက်တင်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆရာတော်ဟာ လူငယ်ကိုခေါ်ပြီး မြစ်ကမ်းတစ်ခုဆီ ရောက်လာ ခဲ့တယ်။ သူတို့က လှေတစ်စီးကို လှော်ပြီး မြစ်ကိုဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်ဘက်မြစ်ကမ်း ပေါ် ရောက်တာနဲ့ ဆရာတော်က “ဒကာတော် ဒီလှေကိုထမ်းပိုးပြီး ခရီးဆက်ပါ” လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကို လူငယ်က တအံ့တဩနဲ့ “လှေကိုထမ်းပြီး ခရီးဆက်ရမယ် ဟုတ်လား... ဒီလောက်လေးတဲ့ လှေကို တပည့်တော် ဘယ်ထမ်းနိုင်မှာလဲ ဘုရား” လို့ ပြန်မေးတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလှေကို ဒကာ မထမ်းနိုင်ပါဘူး။ ဆရာတော်တို့ မြစ်ကို ဖြတ်တော့ လှေကို အသုံးပြုခဲ့ကြတယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တာနဲ့ လှေကိုထားပြီး ခရီးဆက်ကြတယ်။ တကယ်လို့ မထားခဲ့ရင် အဲဒီလှေဟာ ဆရာတော်တို့အတွက် ကြီးလေးတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်သွားပြီ။ နာကျင်တာတွေ၊ အထီးကျန်တာတွေ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတာတွေ၊ မျက်ရည်တွေ...ဒါတွေဟာ လူ့ဘဝအတွက် အသုံးဝင်ပါ တယ်။ ဘဝကို တိုးတက်၊ ကြိုးစားစေတဲ့ အရာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို မမေ့ဘဲ တမ်းတမ်းတတ စွဲလမ်းနေရင်တော့ ဒါတွေဟာ ဘဝရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ ဖြစ်သွား တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို လွှတ်ချပါ။ ဘဝကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနဲ့ မလေးလံ နေပါစေနဲ့”

လူငယ်ဟာ ဆရာတော်မိန့်ကြားတဲ့အတိုင်း ကြီးလေးတဲ့အိတ်ကို ချပြီး ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်ပေါ့ပါးလာတာကို ခံစားမိတယ်။ အရင်ကထက် သူ ပိုပျော်ရွှင်လာခဲ့တော့တယ်။

ဘဝမှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများတယ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေများတယ်၊ မပျော်ရွှင်ဘူး လို့ ကျွန်မတို့ မကြာခဏ ခံစားကြရတယ်။ ဒါဟာ မလိုအပ်တဲ့ ဝန်ထုပ်တွေကို ကျွန်မတို့ရဲ့စိတ်က ထမ်းပိုးထားလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့အလုပ်အကိုင်၊ နေ့စဉ်ဘဝကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေပါတယ်။

တကယ်လည်း လူ့ဘဝမှာ ဖယ်ရှားလို့ မရနိုင်တဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများစွာ ရှိတယ်။ ဒီဝန်ထုပ်တွေထဲမှာ မလိုအပ်တာတွေလည်း ပါတယ်။ လွန်ကဲတဲ့ လိုချင် တောင့်တမှုတွေ၊ တောင်းဆိုမှုတွေ ဒါမှမဟုတ် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက ဒီဝန်ထုပ်တွေက ပိုလေးလံစေပါတယ်။

ပိုလျှံနေတဲ့ မလိုအပ်တဲ့ ဝန်ထုပ်တွေကို လွှတ်ချလိုက်ပါ။ ဘဝဟာ ရိုး ရှင်းပြီး သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားတာကို ခံစားမိပါလိမ့်မယ်။

စာရေးဆရာတစ်ဦးက ဒီလို ရေးခဲ့ဖူးတယ်။

mgyoe.com

ဘဝမှာ မလိုအပ်တဲ့၊ ထမ်းမထားနိုင်တဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ငွေကြေးကို ဘဏ်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

မေ့လျော့တတ်တဲ့ အရာကို မှတ်စုစာအုပ်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

လုပ်စရာအလုပ်ကို တာဝန်ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ကြိုတင်ခန့်မှန်းမသိနိုင်တဲ့ အနာဂတ်ကို ကံကြမ္မာဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ဒီနေ့မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို မနက်ဖြန်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

စိတ်ရှုပ်စရာကို အလိုလိုပျောက်သွားနိုင်တဲ့ ခံစားချက်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

အရွယ်ရောက်ကလေးတွေရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ထမ်းပိုး ဖို့ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ပိုလျှံတဲ့ လွှမ်းဆွတ်မှုတွေကို မျက်စိရှေ့က တိမ်လွှာတွေဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

သည်းမခံနိုင်တဲ့အရာ၊ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေကို အတွင်းသိ သူငယ်ချင်း တွေဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ချစ်သူရဲ့ ကတိသစ္စာတွေကို ချစ်သူကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းဖို့ လွှဲထားလိုက်ပါ။

မိမိရဲ့အပြုအမူ၊ သဘောထားတွေကို တခြားသူ အဖိုးဖြတ်ဖို့ လွှဲထား လိုက်ပါ။

မိမိနဲ့ မဆိုင်တဲ့အရာတွေကို ဘုရားသခင်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

အနာဂတ်အတွက် တွေးပူတဲ့ကိုယ့်အပူကို အနာဂတ်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့တဲ့ လမ်းခရီးကို ရေချိုးသန့်စင်ဖို့ လွှဲထားလိုက်ပါ။

စိတ်ပင်ပန်းမှုဒဏ်တွေကို နှစ်ခြိုက်တဲ့ အနားယူခြင်းဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

မနက်ဖြန်အတွက် ရိတ်သိမ်းမှုကို ဒီကနေ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ချစ်သူခင်သူ ဆုံးရှုံးရတဲ့ ဝေဒနာကို အလိုလိုမေ့လျော့၊ မေ့ပျောက်သွား နိုင်မယ့် အချိန်ဆီ လွှဲထားလိုက်ပါ။

ရင်ဘတ်ထဲကမြေရိုင်းကို မကြာခဏ သန့်ရှင်းပြုပြင်ပေးပါ။ မလိုအပ်တဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို လွှတ်ချခဲ့ပါ။ နေ့စဉ်ဘဝကို ဖွံ့ဖြိုးတဲ့အားအင်တွေနဲ့ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ကျွန်မတို့ ရှင်သန်နိုင်ကြပါတယ်။

မူရင်းရေးသားသူ ... Hu Bao Lin

သားချစ်အတွက် ပေးစာ

သားချစ် (Seth)

သားအသက် အခုမှ သုံးနှစ်ပဲရှိသေးတော့ သား စာမဖတ်တတ်သေးဘူး။ ဒီစာထဲမှာ သားကို ဖေဖေ ပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သား ပိုတောင် နားလည်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သား ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့လာရမယ့် ဘဝနဲ့ ဖေဖေရဲ့ဘဝ အခြေအနေ၊ ဖေဖေ သင်ခဲ့တာတွေ ဒါတွေကို ဖေဖေ အချိန်ယူပြီး တွေးတောခဲ့တယ်။

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရမယ့် အခက်အခဲတွေကို သား ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ ဖခင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်။

စာထဲက အကြောင်းအရာကို ဒီကနေ့ သား နားလည်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန် သားကြီးလာတဲ့အခါ ဖေဖေမျှဝေခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲ ကနေ အသိပညာနဲ့ တန်ဖိုးတချို့ကို သား ရှာတွေ့နိုင်မယ်လို့ ဖေဖေမျှော်လင့်တယ် သား။

သား အသက်ငယ်သေးတယ်။ ဘဝက သားကို စမဖျက်ဆီးသေးဘူး။ သားရဲ့ဘဝခရီးလမ်းပေါ်ကို စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ အထီးကျန်ခြင်း၊ ရုန်းကန်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့ မခင်းကျင်းထားသေးဘူး။ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ သက်တမ်းကြာ အလုပ်တွေနဲ့ နေ့စဉ်ဘဝ ရိုက်နှက်ချက်တွေက သားကို လက်ပန်းမကျစေ